

Úvod

Je to už hodně dávno, co jsem se loučil s bráchou. Mělo to být na krátkou dobu dvou let. Tomáš odcházel na vojnu a já sliboval, že mu budu alespoň dvakrát týdně psát o svých rybářských zážitcích. Rozuměl jsem mu jako nikdy předtím. Každý pátek jsme odjížděli na ryby a v neděli se vraceli. Vyčerpaní, špinaví a hladoví, zato bohatší o spoustu nových rybářských zážitků. O to všechno měl teď Tom přijít. Já v duchu přísahal, že mu pomohu překonat odloučení psáním o rybách. Díky mým listům se bude moci vracet v myšlenkách k tomu, co musel opustit.

Když se Tomáš vrátil z vojny, přivezl všechny dopisy úhledně převázané mašličkou. Ani jeden nevyhodil. Vzpomínal, jak nedočkavě rozbaloval balíky z domova, ve kterých hledal v první řadě můj dopis. Některé z nich četl i několikrát a večer je předčítal kamarádům. Dopisy se časem u rodičů založily, ale při stěhování se najednou jako v pohádce vynořil ze staré skříně na chodbě zažloutlý svazek. Odnesl jsem ho do svého rybářského kumbálu a začal číst. Najednou jsem se vrátil o mnoho let zpět a začal znovu prožívat ona neskutečná rybářská dobrodružství, která teď můžete prožít i vy.

*Světlem a solí rybářského života
je láska k přírodě.*

Ahoj bratře,

ani Tě již nebudu pozdravovat a rovnou přejdu k líčení rybářských výletů po jižní Moravě.

V pondělí vyrazím s bednou plnou živých rybek na stará říční ramena k Šakvicím. Jsou kousek od řeky, zakroucené do velkých meandrů. Mířím ke slepým tůňm, kterým místní rybáři říkají Podkovy. Celou sobotu i neděli přšelo. Proto jdu v brodicích gumácích, ty se mi teď moc hodí. Řeka je rozvodněná a přetéká až do lužního lesa.

Jdu pomalu po zatopené cestě. Hladina je úplně klidná a jen vlnky od gumáků čeří stojatou hladinu, pokrytou zeleným okřehkem. Celý les je jedno velké jezero, ze kterého trčí jen kmeny stromů a keře. Pomalu jako slepec postupuji zatopenou cestou až k velké lesní průrvě. Jedna noha jde vždy opatrně vpřed, osahává dno, a druhá noha se k ní opatrně přisouvá. Dobře vím, že i jedna jediná vymlatá hluboká jáma se mi může stát osudnou.

Konečně stojím u rozlehlé vodní plochy. „Tady někde už musí být ta stará ramena,“ zašeptám. Batoh věším na pevnou haluz a vybaluji udice. Nepatrně prokrmuji strouhankovým těstem. Vzápětí do těch míst nahazují plavačkovou udici s dikobrazím splávkem. Druhou udici plánuji nastražit na dravce. Mám tušení, že by zde mohla číhat veliká štika. Jako trumf vytahuji z bedničky pěkného perlína. Je opravdu veliký, a tak si říkám, že jestli ho nesežere nějaký obrovský dravec, nechám si ho k večeři.

Největší štikový splávek proplouvá silnou vrstvou okřehku. Drtí ho jako ledoborec a za ním už zůstává jen volná vodní cesta. Pozorně sleduji nepatrně vyčnívající

dikobrazí osten. Trochu se nadlehčuje a nakonec zůstává ležet na boku. „Ha, možná nějaké divné proudy,“ říkám si. Pak se splávek úplně pokládá. Okamžitě zasekávám. Vlasec řeže hladinu pokrytou stulíky. Čas od času se ode dna vyvalí silné víry. Stojím po kolena ve vodě připomínající zelenou polévku. „Všude kolem mě jen zelenisko!“ postesknou si. Nevidím, co zdolávám. Chvíli si připadám, že je to naopak a já jsem ta lovená a zdolávaná oběť, ten vetřelec, který ruší přirozený klid a přírodní řád. Pomalu mi to dochází. Teď sem nepatřím. Nemám pevnou půdu pod nohama. Přesto, nehledě na pocity, zdolávám dál. Rvu rybu okolo potopených větví stromů a povolují jí na volné vodě. Nakonec vytahuji velkého karase stříbřitého.

„Panečku, ten má aspoň padesát centimetrů!“ raduji se. Má radost je však předčasná. Po odstranění háčku z tlamy, když se snažím nasoukat rybu do vezírku, se karas zuřivě mrská a padá mi z rukou. Normálně by spadl na břeh, ale nyní se vrací rovnou do rodného živlu. Mé naděje na trofejní úlovek se uzavírají jako kola na hladině po zmizelém úlovku. „No, nevádí, kde je jeden, bude určitě i druhý,“ utěšuji se.

Po opětovném náhozu se rozhlížím po štikové „kačeně“. Nic není vidět. Všude je podezřelý klid. „To se musí stát zrovna mně,“ hořekuji, „takový záběr a já ho propásnu!“ Jdu pomalu ke štikové udici. Kam šlápnu, tam z černého bahna stoupají bubliny smradlavého bahenního plynu. Mám strach, aby štika požírající velkého perlína nebyla mým broděním varována. Srdce mám až v krku. Konečně stojím u prutu, ale dříve napnutý vlasec už volně vlaje mezi očky. Zkousím ho pomalu napnout. Zjišťuji, zda

rybku nedrží štika. Někde v hlubinách cítím nepatrné pohyby. „To je podivné,“ vraštím čelo při dalším napínání vlasce, „asi to není velká štika...“ Nakonec zjišťuji, že je to jen perlín, který zabral tak silně, že podeplul potopený strom.

Chvilí se pokouším o vyproštění uvíznuté nástrahy, ale nakonec ji trhám i s ocelovým lankem. „Dnes asi není ten správný rybářský den,“ přemítám. „Možná bych to měl zabalit a být rád, že jsem tady v tom zatopeném lužním lese ještě někam nezapadl.“ Šťastně a bez úhony nakonec vylézám po napínavém brodění zatopeným lesem na břeh. „Konečně,“ raduji se, „tady už mi nic nehrozí!“

Jdu po pěšině vyšlapané od rybářů. Vede napříč rozlehlou loukou. Koukám pod nohy a přemýšlím, kam vyrazím zítra. V tu chvíli, jen tak mimoděk, koutkem oka zahlédnu, že ke mně něco utíká. Podvědomě se zastavím. Zvednu oči od země a podívám se tím směrem. Krev mi tuhne v žilách. V tom okamžiku si připadám jako ochrnutý. Nemohu se pohnout! Divočák! Obrovský černý divočák! Valí na plně „pecky“. Útočí přímo na mou maličkost. „Co teď?!“ hrkne ve mně jako ve starých pendlovkách. Snažím se rychle něco vymyslet. Na strom nemohu. Žádný tu není. Moc dobře vím, že záchranný plán musí být reálný. Utíkat asi taky nemá cenu, prolétne mi hlavou, zvláště když vidím, jakou rychlostí se kňour přibližuje. „Možná by bylo lepší lehnout si do trávy. Třeba by mě nenašel,“ doufám nahlas. „Také by se ti mohlo stát, že tě pošlape,“ straší mě můj vnitřní hlas. „Nu co, postavím se mu čelem!“ zvolám odhodlaně.

Rychle shazuji ze zad batoh i s pruty a otevírám kapsní nožík. To proto, že si vzpomínám na jeden příběh

v mysliveckém časopise. Tehdy se napadený myslivec ubránil tím, že utekl do bažin. Tam byl sražen k zemi, ale nevzdal se. Do divého kňoura kopal a píchal nožem tak dlouho, až to nebohého divočáka přestalo bavit a odešel raději napadnout snadnější kořist. „Já tu nemám žádnou bažinu, ale až mě bude ta potvora párat zahnutými kly, oplatím jí to nožem,“ slibuji si.

Plán mám. Stojím neohroženě proti zvířecí bestii. Vítr mi cuchá vlasy. Brýle mám téměř zamlžené od divokého funění, naštěstí jen svého vlastního. Už cítím, jak se země chvěje pod dupotem prasečích nohou. „Ááá, hurá!“ křepčím vítězně. Divočák mi sice málem šlápl na pruty, ale nakonec mě míjí ve vzdálenosti kolem tří metrů. Překvapeně ho z bezprostřední blízkosti sleduji. Je celý uřícený, splavený, ale hlavně vyděšený! Nejlépe je to vidět na malém prasečím očku. Jeho cesta končí ve vzdáleném křoví, které s velkým lomozem rychle překoná. Vzápětí slyším mohutné cákání. Divočák přeplouvá zaplavenou strouhu. Jsem zachráněný!

Nad celou krajinou se pozvolna rozprostírá klid, jako by se nic nestalo. Nelením a nakládám na záda batoh s pruty. Vlak stíhám na poslední chvíli. Jsem zvědav, jestli někdy odejdu z ryb tak, abych ho nemusel dobíhat. Možná to bude tehdy, až se vrátíš z vojny a budeš na mě dávat pozor. Už aby to bylo! Měj se pěkně!

Milan

